

Edward Ashton

MICKEY 7

Çeviren

Burcu Denizci

*Jen için. Medeniyeti bitirmeseydin,
bunların hiçbiri olmayacaktı.*

001

Bu gelmiş geçmiş en aptalca ölümüm olacak.

Saat 26.00'yı biraz geçiyor ve ben kaba taş zeminde sırtüstü yatıyorum, etraf o kadar karanlık ki belki de kör oldum. Okülerim beş saniye boyunca gözle görülebilen rasgele spektrum fotonları arıyor ve sonunda pes edip kızılötesine geçiyor. Hâlâ görecek pek bir şey yok ama en azından üstümdeki odanın soluk, tayfsal gri bir renkle parlayan çatısını ve beni buraya getirdiğini düşündüğüm buzla kaplı açıklığın siyah halkasını seçebiliyorum.

Soru: Ne oldu lan?

Son birkaç dakikaya dair anılarım bölük pörçük; çoğunlukla birbiriyle bağlantısız görüntüler ve ses kırıntıları. Berto'nun beni yarığın başına bıraktığını hatırlıyorum. Kırık buz blokları boyunca aşağı indiğimi, yürüdüğümü hatırlıyorum. Yukarıya baktığımı, güney duvarının yaklaşık otuz metre yukarısında buzdan fırlamış iri bir kaya parçası gördüğümü hatırlıyorum. Maymun kafasını andırıyordu biraz. Gülümsediğimi hatırlıyorum, sonra...

...ve sonra sol ayağımın altında hiçbir şey yoktu ve düşünüyordum.

Lanet olsun. Nereye gittiğime bakmıyordum. O aptal maymun kafalı kayaya bakıyor, kubbeye döndüğümde onu Nasha'ya nasıl tarif edeceğimi düşünüyordum ve bir çukura adım attım.

Gelmiş. Geçmiş. En. Aptalca. Ölüm.

Bir ürperti vücudumu boydan boya kaplıyor. Yukarıda, hareket hâlindeyken soğuk yeterince kötüydü. Ama burada, ana kayaya yaslanırken, içime işliyor; deri giysiyi ve iki kat termali yiyip bitiriyor; saçımdan, derimden, kaslarımdan kemiklerime kadar sızıyor. Tekrar ürperiyorum ve sol bileğimden omzuma kadar ani bir sancı yayılıyor. Aşağı bakıyorum. Eldivenimle termal giysimin kolunun birleştiği noktada kumaşa baskı yapan, orada olmaması gereken bir şişlik var. Soğuk şişliği indirmeye yardımcı olabilir diye düşünerek eldiveni çıkarmaya çalışıyorum ama başka bir acı dalgası bu teşebbüse neredeyse başlamadan son veriyor. Sadece yumruk yapmaya çalışırken bile, parmaklarımı kıvrılmaya başlar başlamaz acı şiddetlenip kötüden berbata dönüyor.

Düşerken bir yere çarpmış olmalıyım. Kırılmış mı? Olabilir. Burkulmuş mu? Kesinlikle.

Acı hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyor, değil mi?

Yavaşça doğruluyorum, başımı iki yana sallıyorum ve iletişim penceresine gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum. Koloni tekrarlayıcılarından birini alamayacak kadar uzaktayım ama Berto hâlâ yakınlarda olmalı çünkü az da olsa bir sinyal alıyorum. Ses ya da görüntü için yeterli değil ama muhtemelen mesajla idare edebilirim. Gözüm klavye simgesine kayıyor ve klavye görüş alanımın dörtte birini dolduracak şekilde genişliyor.

<Mickey7>: Berto. Mesajımı alıyor musun?

<KızılŞahin>: Olumlu. Hâlâ hayattasın, ha?

<Mickey7>: Şimdilik. Ama sıkıştım.

<KızılŞahin>: Hadi canım. Ne olduğunu gördüm. Dümdüz çukura yürüdün.

<Mickey7>: Evet, fark ettim.

<KızılŞahin>: Küçük bir çukur değil, Mickey. Büyüktü. O neydi öyle, dostum?

<Mickey7>: Bir kayaya bakıyordum.

<KızılŞahin>: ...

<Mickey7>: Maymuna benziyordu.

<KızılŞahin>: Gelmiş geçmiş en aptalca ölüm.

<Mickey7>: Evet, ölürsen tabii, değil mi? Bu arada, buraya gelme şansın var mı?

<KızılŞahin>: İıı...

<KızılŞahin>: Hayır.

<Mickey7>: Ciddi misin?

<KızılŞahin>: Ciddiyim.

<Mickey7>: ...

<Mickey7>: Neden?

<KızılŞahin>: Şey, çünkü şu anda düştüğün yerin iki yüz metre üzerinde geziniyorum ve buna rağmen yazdıklarımı güçlükle okuyabiliyorum. Yeraltının derinliklerindesin, dostum ve kesinlikle sürüngen bölgesindeyiz. Seni tekrar dışarı çıkarmak için çok çaba sarf etmek ve büyük bir şahsi risk almak gerekecek... ve bir Harcanabilir için bu tür bir riski haklı gösteremem, anlıyor musun?

<Mickey7>: Ah, doğru.

<Mickey7>: Arkadaşın için de yapmazsın, öyle mi?

<KızılŞahin>: Hadi ama, Mickey. Belden aşağı vurma. Gerçekten ölecek falan değilsin ya. Kubbeye döndüğümde senin için bir kayıp raporu hazırlayacağım. Bu bir görev. Marshall'ın yenilenmeni onaylamamasına imkân yok. Yarın tanktan çıkıp yatağına dönmüş olacaksın.

<Mickey7>: Harika ya. Yani eminim bu senin için uygun olacaktır. Ben de bu sırada bir çukurda ölmek zorundayım.

<KızılŞahin>: Evet, bu çok kötü.

<Mickey7>: Çok kötü mü? Gerçekten mi? Bütün söyleyeceğin bu mu?

<KızılŞahin>: Üzgünüm, Mickey ama ne istiyorsun? Orada ölmek üzere olduğun için kendimi kötü hissediyorum ama cidden, bu senin işin, değil mi?

<Mickey7>: Güncel bile değilim, biliyorsun. Bir aydır veri yüklemesi yapmadım.

<KızılŞahin>: Bu... benim hatam değil. Yine de endişelenme. Neler yaptığın konusunda seni bilgilendireceğim. Son yüklemenden bu yana yaptığın ve bilmen gerekebileceğini düşündüğün özel bir şey var mı?

<Mickey7>: Hımm...

<Mickey7>: Hayır, sanırım yok.

<KızılŞahin>: Mükemmel. O zaman tamamız.

<Mickey7>: ...

<KızılŞahin>: Her şey yolunda mı, Mickey?

<Mickey7>: Evet. Her şey yolunda. Çok teşekkürler, Berto.

Gözlerimi kırıştıtararak bakışlarımı pencereden uzaklaştırıyorum, sırtımı taş duvara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. O korkak piçin benim için gelmediğine inanamıyorum.

Ah, kimi kandırıyorum ki? Buna kesinlikle inanabilirim.

Peki, sırada ne var? Burada oturup ölmeyi mi bekleyeceğim? Bu sondaj deliğinden ya da açık geçitten ya da ben dibini boylamadan önce her neyse ondan, ne kadar aşağıya yuvarlandım bilmiyorum. Yirmi metre olabilir. Berto'nun konuşmasına bakılırsa, yüz metreden fazla da olabilir. Düşüğüm açıklık tam şurada, en fazla üç metre yukarıda. Oraya ulaşabilsem bile bu bilekle tırmanmamın imkânı yok.

Benim meslekte, ölmenin farklı yollarını düşünmek için çok zaman harcarsınız – tabii bunları gerçekten deneyimlemediğiniz zamanlarda. Daha önce hiç donarak ölmemiştim. Gerçi bunu kesinlikle düşündüm. Bu kahrolası buzdan topa indiğimizden beri düşünmemek çok zor. Diğerlerine nazaran oldukça kolay olmalı. Üşürsün, uykuya dalarsın ve sonra uyanmazsın, değil mi? En azından bunun o kadar da kötü bir yol olmayacağını düşünerek kendimi koyvermeye başlıyorum ki okülerim bipliyor. Cevap vermek için gözümü kırıyorum.

<Kara Eşekarısı>: Selam, bebeğim.

<Mickey7>: Selam, Nasha. Senin için ne yapabilirim?

<Kara Eşekarısı>: Sıkı dur. Havadayım, tahmini varış sürem iki dakika.

<Mickey7>: Berto sana mesaj mı attı?

<Kara Eşekarısı>: Evet. Geri getirilebileceğini düşünmüyor.

<Mickey7>: Ama?

<Kara Eşekarısı>: Pek motive olduğu söylenemez.

Umut ne tuhaf şey, değil mi? Otuz saniye önce ölmek üzere olduğumdan yüzde yüz emindim ve gerçekten korkmuyordum. Ama şimdi kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve kendimi Nasha vincini gerçekten yere indirmeyi başarıp bir kurtarma girişiminde bulunursa ters gidebilecek şeylerin listesini çıkarırken buluyorum. Yarığın zemini onun inebileceği kadar geniş mi? Eğer öyleyse, yerimi tespit edebilecek mi? Tespit edebilirse, bana ulaşmak için yeterli kablosu var mı? Varsa, bütün bu hareketliliğin sürüngeçleri Nasha'nın üzerine çekme ihtimali ne?

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bunu yapmasına izin veremem.

<Mickey7>: Nasha?

<Kara Eşekarısı>: Evet?

<Mickey7>: Berto haklı. Geri getirilebilecek durumda değilim.

<Kara Eşekarısı>: ...

<Mickey7>: Nasha?

<Kara Eşekarısı>: Emin misin, bebeğim?

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve nefes alıyorum, nefes veriyorum. Sadece tanka uğrayacağım işte, değil mi?

<Mickey7>: Evet, eminim. Epey derine gömüldüm ve oldukça kötü yaralandım. Dürüst olmak gerekirse, beni geri

getirmeyi başarsan bile, muhtemelen beni yine de hurdaya çıkarırlar.

<Kara Eşekarısı>: ...

<Kara Eşekarısı>: Tamam, Mickey. Karar senin.

<Kara Eşekarısı>: Senin için gelirdim, biliyorsun değil mi?

<Mickey7>: Evet, Nasha. Biliyorum.

Sessizleşiyor ve ben orada oturup Nasha'nın sinyal gücünün yükselip alçalmasını izliyorum. Bırakma alanının yönünde dönüyor. Sinyalimi üçgenlere bölerek yerimi saptamaya çalışıyor.

Buna bir son vermeliyim.

<Mickey7>: Geri dön, Nasha. Çıkış yapıyorum.

<Kara Eşekarısı>: Ah.

<Kara Eşekarısı>: Tamam.

<Kara Eşekarısı>: Bunu nasıl yapacaksın?

<Mickey7>: Neyi?

<Kara Eşekarısı>: Sistemi nasıl kapatacaksın, Mickey? Beş'in yaptığı gibi çıkmamı istemiyorum. Silahın var mı?

<Mickey7>: Hayır. Alev silahımı düşerken kaybettim. Dürüst olmak gerekirse, o şeylerden birini kendi üzerimde kullanmak isteyeceğimi sanmıyorum zaten. Sanırım hızlı olurdu ama...

<Kara Eşekarısı>: Evet, bu muhtemelen iyi bir karar. Bıçağa ne dersin? Ya da bir buz baltası?

<Mickey7>: Hayır ve hayır. Buz baltasıyla tam olarak ne yapmamı bekliyorsun ki?

<Kara Eşekarısı>: Biliyorum. Sonuçta keskin oluyorlar, değil mi? Belki başını falan kesebilirsin.

<Mickey7>: Bak Nasha, yardımcı olmaya çalıştığımı biliyorum ama—

<Kara Eşekarısı>: Solunum cihazının contalarını açabilirsin. Düşük oksijenden mi yoksa yüksek karbondioksitten mi

gidersin emin değilim ama her iki durumda da birkaç dakikadan fazla sürmez.

<Mickey7>: Evet. Daha önce denemedim ama nedense boğulmanın bana göre olduğunu sanıyorum.

<Kara Eşekarısı>: Peki ne yapacaksın?

<Mickey7>: Donarak öleceğim sanırım.

<Kara Eşekarısı>: Evet, bu işe yarar. Huzurlu bir ölüm, değil mi?

<Mickey7>: Umarım öyledir.

Sinyali neredeyse sifıra iniyor, sonra sıfırın hemen üzerine geziniyor. İletişim menzilinın hemen kenarında asılı duruyor olmalı.

<Kara Eşekarısı>: Hey. Yedekleme yaptın, değil mi?

<Mickey7>: Altı haftadır yapmadım.

<Kara Eşekarısı>: Neden yükleme yapmıyorsun?

Şu anda gerçekten bu konuya girmek istemiyorum.

<Mickey7>: Sırf tembelliğimden herhalde.

<Kara Eşekarısı>: ...

<Kara Eşekarısı>: Bunun için üzgünüm, bebeğim. Gerçekten.

<Kara Eşekarısı>: Seninle hatta kalmamı ister misin?

<Mickey7>: Hayır. Bu biraz zaman alabilir ve oraya gidersen geri dönemezsin, hatırladın mı? Kubbeye dönmelisin.

<Kara Eşekarısı>: Emin misin?

<Mickey7>: Evet, eminim.

<Kara Eşekarısı>: Seni seviyorum, bebeğim. Yarın seni gördüğümde, bu gece bir profesyonel gibi davrandığımı söyleyeceğim.

<Mickey7>: Teşekkürler, Nasha. Ben de seni seviyorum.

<Kara Eşekarısı>: Hoşça kal, Mickey.

Pencereyi gözümü kırparak kapatıyorum ve Nasha'nın iletişim sinyalinin sifıra inmesini izliyorum. Berto çoktan menzil dışına çıktı. Yukarıya bakıyorum. Açıklık şeytanın anüsü gibi tepemde duruyor ve yedeklensem de yedeklenmesem de aniden ölme fikri canımı sıkıyor. Başımı bir kez daha sallıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Sizinle bir düşünce deneyi yapalım: Diyelim ki gece uyuduğunuzda sadece uyumadığınızı öğreniyorsunuz. Ölüyorsunuz. Ölüyorsunuz ve ertesi sabah sizin yerinize başka biri uyanıyor. Tüm anılarınız onda. Tüm umutlarınız, hayalleriniz, korkularınız ve dilekleriniz onda. Kendini siz sanıyor, tüm arkadaşlarınız ve sevdikleriniz de öyle. Ama o siz değilsiniz ve siz de bir gece önce uyumaya giden insan değilsiniz. Yalnızca bu sabahtan beri varsınız ve bu gece gözlerinizi kapattığınızda varlığınız sona erecek. Kendinize sorun: Bu, hayatınızda nesnel bir fark yaratır mı? Hatta bunu anlayabilmenin bir yolu var mı?

“Uyumak” yerine “ezilmek, buharlaşmak ya da yanmak” dersek, işte aşağı yukarı hayatımın özeti. Reaktör çekirdeğinde sorun mu var? Ben ilgilenirim. Yarım yamalak yeni bir aşığı mı test etmeniz gerekiyor? Adamınız benim. Ev yapımı içkinizin zehirli olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz? Koyun oradan bir bardak, sizi piçler. Eğer ölürsem, her zaman başka bir ben yaratabilirsiniz.

Tüm bu ölümlerin iyi tarafı, gerçekten boktan bir ölümsüz olmam. Mickey1'in ne yaptığını hatırlamakla kalmıyorum, o olduğumu da hatırlıyorum. En azından son birkaç dakikası hariç hepsini. O –ben– transit sırasında geminin gövdesi yarıldığı için öldü. Mickey2 birkaç saat sonra uyandı, otuz bir yaşında olduğundan ve Midgard'da doğduğundan adı gibi emindi. Kimbilir, belki de öyleydi. Belki de onun gözlerinden bakan, orijinal Mickey Barnes'ti. Nasıl anlayabilirsin ki? Belki

de bu mağaranın zeminine uzanıp gözlerimi kapatır ve conta-
larımı açarsam, yarın sabah Mickey8 olarak uyanırım.

Ama nedense bundan şüpheliyim.

Nasha ve Berto aradaki farkı anlayamayabilir ama aklımın
derinliklerinde bir yerde ölü olduğumu bileceğimden eminim.

Burada görünür menzilli fotonlar açısından pek bir şey yok
ancak okülerim kısa dalga kızılötesinde etrafa bakmaya yete-
cek kadar şey algılıyor. Görünüşe göre, bu boşluktan çıkan
yarım düzine tünel var. Hepsisi de aşağıya eğimli.

Bu olmamalı.

Aslında bunların hiçbiri olmamalı.

Tüneller lav tüplerine benziyor ama yörünge araştırmasına
göre, burada bin kilometre içinde volkanik faaliyet olmaması
gerekliyor. İlk ana kampımız için burayı seçmemizin neden-
lerinden biri de buydu. Ekvatordan yeterince uzakta olsa da,
bu aptal gezegenin berbat iklimi olması gerekenden daha da
berbat. Boşluğun çevresinde yavaşça yürüyorum. Yaklaşık üç
metre çapındaki dairesel tüplerden oluşan tünellerin hepsi
birbirine benziyor. Hafifçe parlayarak bilinçli zihnime pozitif
bir sıcaklık eğimi olduğunu, bilinçaltıma ise hepsinin muhte-
melen doğrudan cehenneme çıktığını söylüyorlar. Her birin-
den diğerine altı adım sayıyorum.

Bu da doğru görünmüyor.

Yine de bunun için endişelenecek zaman yok. Bir tünel se-
çiyorum ve yürümeye başlıyorum.

Yarım saat kadar sonra, Nasha'ya orada öylece oturup do-
narak ölmeyeceğimi söylemeyi denemeli miydim, diye dü-
şünmeye başlıyorum. Gerçekten ölmezsem Berto'nun kayıp
raporu doldurmasına izin vermemesi iyi olurdu. Birlik ahlaki
açıdan pek çok konuda oldukça gevşek ama biyo-yazıcıdan
çıkan bedenlerin ve kişilik yüklemelerinin ilk günlerinde ger-
çekten kötü şeyler yaşandı ve bu noktada çoğu kolonide seri
katil ya da çocuk hırsız olmanız, çoklu olmanızdan daha iyi.

Bir iletişim penceresi açıyorum ama elbette burada hiç sin-yal alamıyorum. Yüzeyle aramda çok fazla ana kaya var. Muhtemelen en iyisi de bu. Nasha'nın kurtarma girişimini zorlamamasının tek nedeninin, ona her halükârda bozulduğum izlenimini vermem olduğuna eminim. Baş ağrısı ve burkulmuş bileği saymazsak daha kötü bir şeyim olmadığını, ayağa kalkıp etrafta dolaştığımı bilseydi, istesem de istemesem de dönüp yanıma gelmeye çalışabilirdi.

Bunu isteyemem. Nasha hayatımın son dokuz yılına dair gösterebileceğim tek iyi şey ve benim yüzümden ölürse yaşamam.

Yaşayamam ama yaşamak zorunda kalırdım, değil mi? Sonuçta ölemiyorum – daha doğrusu, kalıcı olmasını sağlayamıyorum.

Her halükârda, şu noktada istese bile beni bulabileceğinden emin değilim. Burası karınca çiftliği gibi; her on metrede bir çapraz tüneller var. Yukarıya çıkıyormuş gibi duranları seçmeye çalıştım ama pek başarılı olduğumu sanmıyorum ve ne yöne gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

Işın iyi tarafıysa artık titremiyorum. İlk başta hipotermi geçirdiğimi düşünmüştüm ama duvarlardan gelen kızılötesi parıltı sürekli olarak parlıyor ve şimdi daha derine indikçe daha sıcak olduğundan eminim. Hatta biraz terlemeye başlıyorum.

Sanırım şimdilik sorun yok ama yüzeye dönmeyi başarırısam çok kötü olacak. Açık geçidin ağzını kaplayan kabuğu kırdığımda hava eksi on derecedi. Geceleri sıcaklıklar eksi otuz ya da daha fazlasına düşüyor ve rüzgâr hiç durmuyor. Bir çıkış yolu bulursam, güneş tekrar doğana kadar içeride kalmak iyi bir fikir olabilir.

Sıçrama sesini ilk kez duyduğumda Nasha'yı hayal ediyordum. Granit bir yüzeyde yuvarlanan bir grup küçük kaya gibi; tek farkı başlayıp durması, başlayıp durması. Acele ediyorum

ve arkama bakmıyorum. Bu tünellerin doğal bir oluşum olmadığını artık çok net anlıyorum. Yeraltında yaşayan hangi hayvan sert kayanın içinden üç metre genişliğinde tüneller kazar bilmiyorum ama her ne ise karşılaşmak istemediğimden oldukça eminim.

Devam ettikçe sesler daha sık ve daha yakından geliyor. Kendimi daha da hızlı yürürken buluyorum, neredeyse koşuyorum. Bir tüneli geçerken, duyduğum seslerin arkamdan mı yoksa önümden mi geldiğini anlayamadığımı fark ediyorum. Hızlıca durup yarı yarıya arkamı dönüyorum.

Ve işte orada, neredeyse dokunacak kadar yakınımda.

Genel olarak bir sürüngene benziyor, sanırım bu mantıklı: parçalı gövde, bir parçaya bir çift bacak, ayak yerine sert, keskin pençeler. Ama çene kemikleri farklı. Sürüngenlerin ön kısımlarında bir çift altçene vardır. Bunda iki çift var: yere paralel duran biraz daha uzun bir çift ve bunlara dik, daha kısa bir çift. Tıpkı bir sürüngen gibi, çene kemiğinin içinde kısa, maharetli bir çift beslenme bacağı ve yuvarlak, dişlek bir ağız var.

Başka önemli farklar da var. Sürüngenler bembeyaz olur – belki de karla uyum sağlayacak şekilde evrimleşmişlerdir? Aldığım kızılötesi ışıklardan bunu anlamak zor ama bu şeyin görünür spektrumunda kahverengi ya da siyah olacağını tahmin ediyorum.

Ayrıca, tabii ki, sürüngenler belki bir metre uzunluğunda ve yirmi-yirmi beş kilogram ağırlığındayken, buradaki yeni arkadaşım boyum kadar geniş ve görebildiğim kadarıyla tündenlen aşağıya uzanıyor.

Savaş ya da kaç? Burada ikisi de iyi bir seçenek gibi duruyor. Ellerimi kaldırıp açık avuçlarımı gösteriyorum ve yavaşça geri çekiliyorum. Bu hareketime tepki veriyor. Ayağa kalkıyor ve çenelerini iki yana açıyor. Beslenme bacakları beni çağırıyor. Beden dili. Böyle bir şey için kollarımı kaldırıp açmam muhtemelen bir tehdit gibi görünüyor. Kollarımı indiriyorum

ve bir adım daha geri çekiliyorum. Bana doğru kayıyor, ön kısımları bir kobranın başı gibi yavaşça ileri geri sallanıyor. Nasha'yı dinlemeliydim, diye düşünüyorum, contalarımı açıp yerel atmosferin işini yapmasına izin vermeliydim; dev bir çıyan tarafından yenerek çıkış yapmak gerçekten istediğim bir yol değildi.

Çene kemikleri tepki vermeme fırsat vermeden hızlı bir şekilde etrafımı sarıyor; bacaklarımın arasında, sağ omzumun üzerinde ve belimin etrafında. Sürünge beni havaya kaldırıyor ve beslenme bacakları beni olduğum yere sabitliyor. Bir metreden daha kısa bir mesafede ağzı ritmik bir şekilde açılıp kapanıyor. İçeride sıra sıra donuk siyah dişler var, arka arkaya dizilmişler, görebildiğim kadarıyla fırın gibi sıcak gırtlığın aşağısına kadar.

Fakat beni içine çekmiyor. Beni kaldırıyor ve hareket ediyor.

Beslenme bacakları çok eklemli ve neredeyse parmak olabilecek dokunaç yuvalarıyla son buluyor, uçlarında da iki santimetre uzunluğunda pençeler var. Önce çırpınıyorum ama kollarımı iki yana açıyor ve çelik bir mengene gibi kavrayarak çene kemiklerine doğru bastırıyor. Ayaklarımı biraz hareket ettirebiliyorum ama tekmelemeye değer bir şeye ulaşamıyorum. Bu noktada yuvaya götürüleceğimi varsayıyorum. Küçükler için atıştırılacak bir şey belki? Ya da eşi için özel bir ikram? Her iki durumda da, şimdi contalarımı açmak için uzanabilsem bunu yaparım. Ama böyle bir seçenek yok, bu yüzden orada asılı duruyorum ve o çalkantılı midede öğütülmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Yolculuk uzun sürüyor ve bir noktada içim geçiyor ama dev sürünge dişlerinin takırtısı beni uyandırıyor ve yolculuğun geri kalanını dişlerin birbirlerine sürtünmesini, ağzın açılıp kapanmasını izleyerek geçiriyorum. Garip bir şekilde büyüleyici. Dişler ya sürekli büyüyor ya da düzenli olarak düşüp yeniden çıkıyor olmalı çünkü birbirlerine gerçekten zarar veriyorlar.

Bir süre sonra, birbirlerine vurdukları açaların dişleri keskinleştirmek için en uygun şekilde ayarlandıklarını anlıyorum.

Sonunda, düştüğüm boşluğa benzer bir yerde duruyoruz. Sürüngen açık alandan geçiyor, sonra başını daha küçük bir yan tünele kaydırıyor. Boynumu çeviriyorum. Geçit yirmi metre kadar sonra çıkmaza giriyor gibi. Ailenin kileri olabilir mi? Ayaklarımı yere koyuyor, sonra çenesini açıyor. Beslenme bacakları beni hafifçe itiyor ve kafa geri çekiliyor.

Şu anda ne olduğundan emin değilim ama bu şeyin olmadığı bir yerde bulunmak istediğimden oldukça eminim. Tünelde ilerlemeye başlıyorum. Sonundaki duvarda garip bir şey var. Okülerimin saatler sonra ilk kez görünür menzilli fotonları kaydettiğini fark etmem birkaç saniye alıyor.

Tünelin sonuna geldiğimde duvarın kaya değil sertleşmiş kar kütlesi olduğunu fark ediyorum. Elimi dayayıp itiyorum. Yarım metre genişliğinde bir bölüm açılıyor. Gün ışığı içeriye doluyor.

O anda, aniden dokuz yaşında, Midgard'da büyükannemin kır evinde olduğum zamanı anımsıyorum. Güneşli bir bahar sabahıydı ve yatak odamda bir örümcek yakalamıştım. Onu avuçlarımın içine alıp hapsedmiş, keskin küçük ayakları avuçlarımın etrafında dolanırken merdivenlerden aşağıya koşmuş ve ön kapıdan çıkmıştım. Ön bahçede çömelip ellerimi yere yaklaştırmış ve parmaklarımı açmıştım. Örümcek uzaklaşırken kendimi müşfik bir tanrı gibi hissetmiştim.

Duvardaki delikten, en fazla birkaç kilometre ötedeki ana kubbemizin karla kaplı çıkıntısını görebiliyorum. Ben örümceğim. Ben örümceğim ve tüneldeki o şey beni bahçeye saldı.

Tünelden çıkar çıkmaz önce Berto'ya, sonra da Nasha'ya mesaj göndermeyi deniyorum. Cevap yok. Çok şaşırtıcı değil sanırım. Henüz erken ve ikisi de gece dışarıdaydı. Berto kubbeye döner dönmez öldüğümü bildirmiş midir yoksa sabaha kadar

beklemiş midir? Ve bundan sonra beni yeniden somutlaştırmaları ne kadar sürer? O aşamada hiç etrafta olmadığımdan tam olarak emin değilim ama çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Berto'ya bir mesaj bırakmayı düşünüyorum ama içimden bir ses beklememi söylüyor. Dün gece içeri girdiğinde doğruca odasına gittiyse, ona yüz yüze söyleyebilirim. Eğer gitmediyse... Açıkçası o zaman ne olacağını bilmiyorum ama içimde şu anki ölmemiş hâlimi bir süre kendime saklamak isteyebileceğime dair garip bir his var.

Diz boyu taze kar tabakasının içinden geçerek kubbenin çevresine dönmek bir saat sürüyor. Buna rağmen aslında güzel bir sabah. Sıcaklık neredeyse bir haftadır ilk kez sıfırın biraz üzerinde. Rüzgâr hafiflemiş, gökyüzü yumuşak, bulutsuz bir pembe. Güneş güney ufkunun hemen üzerinde duran şişkin, kırmızı bir top. Kubbeden yaklaşık yüz metre uzakta bir güvenlik alanı oluşturduk; sensör kuleleri, otomatik yakıcı kuleler, tuzaklar, her şey var. Aslında şimdiye kadar gördüğümüz tek büyük hayvan sürüngenler ve kar altında hareket edebildikleri için sensörlerimiz onları algılayamıyor, bu yüzden tüm bunların amacından hiç emin olamadım ama sanırım standart çalışma prosedürü bu.

Bu sabah ana kilide giden kontrol noktasını Güvenlik görevlisi Gabe Torricelli yönetiyor. Diğer Güvenlik görevlilerine göre iyi bir adam. Miğferi hariç tam bir savaş zırhı giyiyor. Küçükük bir kafası olan aşırı büyümüş bir vücut geliştiriciye benziyor.

“Mickey,” diyor. “Erken çıkmışsın.”

Omuz silkiyorum. “Bilirsin. Sabah yürüyüşü için dışarıdaydım. Bu teçhizat da neyin nesi? Ben buz yarığı görevindeyken birilerine savaş mı açtık?”

Solunum cihazının arkasından sırtıyor. “Henüz değil. Zırhlar gözcülük görevi için isteğe bağlı. Sadece görünüşü hoşuma gidiyor.” Geldiğim yolu işaret ediyor. “Marshall sana hâlâ dağ eteklerinde keşif yaptırıyor, ha?”